

In gesprek met Aleid Wolfsen over zijn voorzitterschap van de Raad van Toezicht van het EFP

“Ik ben een hartstochtelijk voorstander van het tbs-systeem”

foto: Keke Keukelaar

(Hoe) kende u het EFP voordat u gevraagd werd voorzitter van de Raad van Toezicht te worden?

Ik kende het EFP zeker, als lid van de Tweede Kamer was ik justitiewoordvoerder en initiatiefnemer van het parlementaire onderzoek naar het tbs systeem, waar de commissie-Visser uit is ontstaan. Ik kwam veel bij klinieken over de vloer, en kende het veld zeer goed. In die tijd voerde ik regelmatig verkennende gesprekken met het EFP over criteria voor verlofontwikkeling en dergelijke. Er was veel betrokkenheid en uitwisseling, dus toen ik onlangs gevraagd werd om voorzitter te worden van de Raad van Toezicht van het EFP zei ik direct en graag: ja.

Waarom nam u het initiatief voor het parlementaire onderzoek?

Ik ben een hartstochtelijk voorstander van het tbs-systeem. Het is een mooi maar kwetsbaar systeem dat aandacht nodig heeft. Er was in die tijd heel erg veel discussie over het functioneren van de tbs en er moest ook zeker het nodige worden verbeterd in die tijd. Daar wilde ik me voor inzetten, juist om het te behouden.

Voor mij waren er drie redenen een parlementair onderzoek te starten. Ten eerste moesten er verbeteringen doorgevoerd worden, en dat moet je rustig en weloverwogen doen. Ten tweede wilden we rust creëren, het systeem stond onder zoveel druk dat het nodig was om onderhoud te plegen. Ten derde hoopten we dat de openbare verhoren, en alle publiek aandacht voor het onderzoek er toe zou leiden dat er meer bekendheid en meer draagvlak zou ontstaan voor de tbs.

Is dit naar uw mening ook gebeurd?

Ja zeker, naar mijn waarneming is er veel verbeterd. Het openbare onderzoek heeft goede resultaten opgeleverd, er zijn veel aanbevelingen uit naar voren gekomen en die zijn eigenlijk allemaal opgevolgd. De publieke opinie is helaas nog niet heel positief, maar dat gaat altijd met golfbewegingen. Bovendien is het ook een razend ingewikkelde wereld, omdat er zoveel complexe zaken in de forensische psychiatrie samen komen: misdaad, straf, veiligheid, vergelding. Hoe ga je als samenleving om met de humane behandeling van gestoorde daders enerzijds, en het toepassen van straf en zorg voor veiligheid anderzijds. Dat zijn geen eenvoudige vraagstukken.

Welke rol ziet u voor het EFP weggelegd in dit complexe geheel?

De aanbeveling van de commissie-Visser was duidelijk dat er een onafhankelijk kenniscentrum nodig was om te zorgen voor meer wetenschappelijke onderbouwing van de behandelmethoden en risicotaxaties. Het EFP werd terecht hiervoor aangewezen en het zou mijn wens zijn dat het EFP zich verder ontwikkelt tot een gezaghebbend expertisecentrum voor de hele sector. We zullen gezamenlijk gericht onderzoek moeten doen en ervaringen delen. Wat werkt er wel, en wat werkt er niet, hoe gaan we daar mee om. Mijn ervaring is dat er in het hele veld met heel veel toewijding hieraan wordt gewerkt. Het EFP kan alle partijen bij elkaar brengen en de gezamenlijkheid bevorderen. Ik ga mij daar in elk geval met grote motivatie voor inzetten.